

VƯỢT QUA CHÍNH MÌNH

- Hoàng Thị Xuân -

Tôi đã học một khóa tiếng Đức tại Việt Nam, vì tôi muốn theo học ngành điều dưỡng người già tại Đức. Sau đó ngày 30.09.2015 tôi sang Đức.

Điều đầu tiên tôi phải trải qua là thủ tục hành chính của Đức. Tôi đã phải ký vô vàn hợp đồng, ví dụ như hợp đồng thuê nhà, hợp đồng ngân hàng v.v.v. Với trình độ tiếng Đức của mình tôi hầu như không hiểu được gì. Các nhân viên đã kiên nhẫn giải thích cho tôi mọi điều hoặc nếu tôi có câu hỏi gì thì các thầy cô luôn sẵn sàng giải đáp cho tôi. Tất cả mọi việc đều trôi chảy. Người Đức rất sẵn sàng giúp đỡ tôi. Lớp học của tôi toàn người Việt Nam. Tôi cảm thấy thoải mái như mình vẫn đang ở Việt Nam vậy.

Rất tiếc là mọi việc thay đổi khi tôi lần đầu tiên đi thực tập, nơi tôi thực sự là một người nước ngoài. Hầu như tôi không hiểu gì hết. Tôi cảm thấy mình bị đơn độc, như mình bị câm, điếc ấy. Khi giao tiếp với người già tôi còn cảm thấy khó khăn hơn. Tiếng Đức của tôi còn kém, ngữ âm của tôi nghe có vẻ nực cười. Tôi đã nghe được những câu như „Cô làm gì ở Đức, nếu cô hầu như không nói được tiếng Đức.“

Vài ngày sau tôi bị ốm, có lẽ vì tôi phải chịu sức ép trong một thời gian dài. Tôi định đi khám bác sĩ, nhưng phải gọi điện trước để hẹn ngày giờ đến khám. Tôi sợ, vì chưa từng gọi điện thoại bằng tiếng Đức. Thế là tôi nằm ốm 4 ngày trên giường, mà không hề đi khám bác sĩ.

Từ đó, trước người Đức tôi khép mình lại, ít lời và sợ sệt. Tôi rụt rè hẳn đi.

Tháng 3.2017 chúng tôi phải làm một dự án „Học sinh điều hành một khu vực trong nhà điều dưỡng“ trong trường. Nhóm tham gia dự án gồm một nửa là học sinh Việt nam và một nửa là học sinh Đức. Tháng Giêng chúng tôi tập trung nhau lại trong lớp theo các nhóm chủ đề, để tự tổ chức tất cả. Tôi chỉ ngồi đây, không nói gì, vì sợ mình nói sai. Tôi không muốn bị người khác chê cười.

Cuối cùng thì cũng đến giờ nghỉ giải lao. Trong giờ nghỉ tôi nhỏ to thảo luận với các bạn Việt Nam về lịch trực. Sau khoảng 5 phút một học sinh Đức nói: „Tôi muốn xả hơi trong giờ nghỉ. Nếu các cậu nói những gì tôi không hiểu thì thật không dễ chịu“. Sau đó một học sinh Đức trợn mắt nhìn tôi, đập tay xuống bàn và quát: „Mất lịch sự!“ Tôi im lặng ngay. Một cảm giác khó chịu trào dâng lên trong lòng tôi. Tôi là khách trong phòng học này và trên đất nước Đức này cơ mà. Nước mắt tôi trào ra.

Tôi đã xây cho mình một lớp vỏ bọc dày dặn. Tất cả những gì tồi tệ xảy ra với tôi, những gì gây stress và buồn phiền cho tôi, đều do tiếng Đức gây ra.

Tôi thầm mong, giá mà mình ở Việt Nam, nơi tôi có thể nói được tiếng mẹ đẻ của mình. Tôi nhớ nhà, muốn cùng ăn uống, trò chuyện với gia đình mình. Tôi xem những bộ phim Việt Nam để nhìn thấy những hình ảnh quen thuộc. Tôi gọi điện cho bạn gái mình và kể tình cảnh tôi hiện nay ra sao và nói mình muốn bỏ về. Bạn tôi nói: „Trước khi muốn bỏ về cậu phải nghĩ đến lý do tại sao cậu muốn đi đã“. Ừ, bạn tôi có lý. Tôi đã có một cái đích nhất định mà tôi chưa đạt được. Vì thế tôi giành thời gian say sưa học tiếng Đức. Nếu tiếng Đức không khá hơn tôi sẽ không thể hòa nhập được.

Tôi nghe nhạc Đức và tin tức Đức, xem phim Đức với phụ đề và đọc to những gì viết bằng tiếng Đức. Tôi học tiếng Đức bằng trái tim mình. Dần dần tiếng Đức của tôi đã khá hơn một chút.

Tuy vậy tôi vẫn cảm thấy mình bị stress khi có mặt các bạn Đức học cùng lớp. Tất nhiên thầy giáo của tôi cũng biết điều đó. Thầy yêu cầu chúng tôi nói với nhau bằng tiếng Đức

trong trường. Tôi lại nhớ đến những ánh mắt ác cảm của các học sinh khác. Tôi lại sợ và nước mắt tôi lại trào ra.

Trong giờ nghỉ giải lao tôi đã có một cuộc trao đổi riêng với thầy giáo. „Chỉ đơn giản là em rụt rè quá. Hãy mạnh dạn lên. Em chỉ phải vượt qua ranh giới của chính mình thôi“ thầy động viên tôi. Tôi đã quá rụt rè. Tôi đã không tự tin gọi điện thoại thỏa thuận một cuộc hẹn với bác sĩ. Tôi đã sợ mình mắc sai sót. Tôi đã trốn trong vỏ bọc của mình một thời gian dài. Giá mà tôi không rụt rè thì mọi việc đối với tôi đã tốt hơn hơn bây giờ nhiều rồi.

Tháng ba đã tới. Tôi làm việc 5 tuần liền với các học sinh Đức. Tôi luôn nghĩ đến câu nói của thầy giáo „Đừng rụt rè nữa, hãy mạnh mẽ lên.“ Lúc đầu chúng tôi bất đồng với nhau về việc phân chia công việc, vì thế chúng tôi phải cùng nhau bàn bạc để giải quyết vấn đề này. Tôi đã lên tiếng nêu ý kiến của mình. Các bạn học sinh Đức của tôi cũng đã thẳng thắn và kiên nhẫn. Họ không cười nhạo tôi. Từ đó tôi trở nên dũng cảm hơn và cởi mở hơn. Tôi đã có thể trò chuyện nhiều hơn với họ. Họ cũng góp ý sửa cho tôi rất nhiều. Khi nào không hiểu, tôi đề nghị nhắc lại.

Mọi việc đã trở nên tốt đẹp hơn là tôi nghĩ. Thậm chí đến nay tôi vẫn duy trì quan hệ với họ.

Tôi sống ở Đức đến nay đúng một năm rưỡi rồi. Tuy không phải là một thời gian dài, nhưng đủ để tôi biết: ngoại ngữ không phải là cái khó, mà vượt qua chính mình mới là cái khó. Hãy lên tiếng và đừng sợ sai sót. Mọi điều sẽ tốt đẹp thôi.